

LLETRES

SOBRE LA FONOTECA CATALANA

Un amable comunicant fa una ampliació, a la secció «Cartes al Director», d'un article que vaig fer sobre la fonoteca catalana. No tinc per norma contestar les cartes quan són d'informació i no d'opinió, i els materials que aporten són suggerents. L'interlocutor, J. G., esmenta dos discos que no vaig posar en el quadre il·lustratiu, falla accentuada quan hi col·laborà el nostre col·laborador, escriptor i poeta Josep Palau i Fabre. No pensava contestar a J. G., però arran d'unes converses amb la directora de la Biblioteca de Catalunya, la Sra. Guilleumes, directora també de la biblioteca de la Universitat Central i d'una Discoteca amb milers de discos com s'explica més avall, i els contactes amb gent d'editores, fins i tot d'alguna de desconeguda, que han editat discos poètics, hi torno. Tot aquest preàmbul ve a tomb, car l'articulista no té una fortuna personal per a constituir, com han fet molts poetes, una societat poètica, una casa de la poesia o un centre d'estudis de la poesia. Dit així, pot semblar una mica gros, però sempre, i encara!, cal anar a l'estranger quan fas un article, si no sembla que vagis de conya o pensis que la poesia és el capçal de l'art i la poesia a casa nostra el seu reflex públic, vull dir, no és res més que la demostració de com rutlla tot: a manca d'òrgans propis de gestió, ja ens entenem, la iniciativa privada i embolica que fa fort. Doncs bé, a Anglaterra hi ha la **Poetry Book Society**, a Londres; a Itàlia la **C.D.O.**, a Trento; a Bèlgica la **Maison Internationale de la Poesie**, a Brussel·les, i a la mateixa ciutat també hi ha l'organització **Poesie pour tous**; fins i tot a Vaduz —Liechtenstein— tenen el **Centre d'Art et de Communication**. Podria allargar la llista però comprenc que fora pesada de llegir i difícil de pair. Ni tan sols hem aconseguit una llibreria especialitzada com la de Londres **Arts Council Poetry Library** o la de... Un centre poètic amb fonoteca, biblioteca, etc., fóra la solució...

Amb aquest plantejament inicial ja pot comprendre J. G. que me la porta una mica fluixa que no esmentés, tot i que respecto moltíssim la informació que ofereix, un parell de discos de Vergara/Ariola. No era a la meua mà fer un inventari, sinó realitzar un estat de la qüestió per a possibles accions.

D'entre els contactes que esmentava anteriorment em va sorprendre, tot i que la mateixa directora Guilleumes me'n va parlar fa uns mesos, l'existència d'una discoteca pública, gratuïta i amb un bon fons musical; només cal afegir que és cèntrica, ben atesa, amb espai i no és massa coneguda. Té ja una pila d'anys (va néixer el 1961 i es va posar en servei públic el 1963) i el fons musical és completíssim, car de cada disc que es fa a Espanya cal enviar dos exemplars al D.L.; un d'aquests s'envia a Madrid, a la Biblioteca Nacional, i l'altra a aquesta biblioteca situada a la plaça de la Universitat, sota el claustre de la Facultat de Ciències. Dins aquesta discoteca hi ha 8 confortables seients amb auriculars independents i 4 cabines que no s'utilitzen, car són com petites cel·les de càstig. Els discos catalogats arriben gairebé als 10.000, la majoria L.P. També hi ha cassettes i cartutxos. Els aparells de reproducció del so pertanyen a la casa Philips: 8 tocadiscos i 3 cassettes normals. També hi ha 2 aparells Zenits per als cartutxos. L'horari és de 6 a 10 del vespre. La tramitació, facilíssima: presentació de dues fotos i del D.N.I. L'encarregat de la secció, Miquel Bordonau, m'explica el funcionament dels aparells, comprovo la qualitat del material de reproducció i l'existència d'una magnífica sala d'audició que, actualment, només fa servir Oriol Martorell a les seves classes universitàries.

Posats a remarcar defectes d'aquesta discoteca, només hi trobaríem a manca una actualització del fons existent; en caixes hi ha milers de discs que no es poden catalogar ni abillar per manca de personal i també d'espai; el centre és una unitat estàtica i amb la sala d'audicions es podrien fer meravelles.

En Bordonau m'explicava com unes senzilles vetllades dedicades a autors clàssics arrossegaven força gent. Llàstima que sempre hi hagi el rerafons crematístics com a baluards per conquerir! La possible Fonoteca Catalana, amb l'esmentada Discoteca queda gairebé resolta, malgrat que el catàleg no hi hagi cap disc poètic català. Emmagatzemats, n'hi ha un bon feix, i un dia o altre, potser quan les facultats universitàries marxin vers Pedralbes o una altra zona, es podrà comptar amb locals espaiosos, amb el catàleg al dia i amb una ferma presència del públic per a escoltar els poetes vivents o morts o qualsevulga disc editat a les nostres contrades. Esperem-ho.

JOSEP M.ª FIGUERES